

ΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τουτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Έτος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα έννέα,
και αυτός ο χρόνος θάχη περισσεύματα γενναία.

Ό Ρωμής την εβδομάδα — μόνο μία φορά θά βγαίνει,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — διότι τους άνέχωμαι,
μοναχά 'στας 'Επαρχίας — και 'στο 'Εξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τó 'Ελληνικόν,
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τα ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στο χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηται — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατῆς — δέν περνῆς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές'στών φόρων την άντάρα — κι' ό Ρωμής μας μία δεκάρα.

'Απρίλη έννιά,
κουμπούραις κι' άρνηά.

'Επτά και διακόσα σαράντα,
ύμνούμεν Χριστόν αναστάντα.

'Αναστάσεως ήμέρα
και κουμπούραις 'στόν άέρα.

Παρά τας όχθας κάθημαι σιγών του 'Ιορδάνου,
δρoσίζομαι εις την σκιάν των κέδρων του Λιβάνου,
κυττάζω τόν Ναζαρηνόν με στέμμα και πορφύραν,
προφήται ψάλλουν γύρω του με του Δαυιδ την λύραν,
αντιλαλoυν εκ των ψαλμών του Γολγοθα τα όρη,
κι' ακολουθουν κατόπιν του γυναίκες Μυροφόροι.

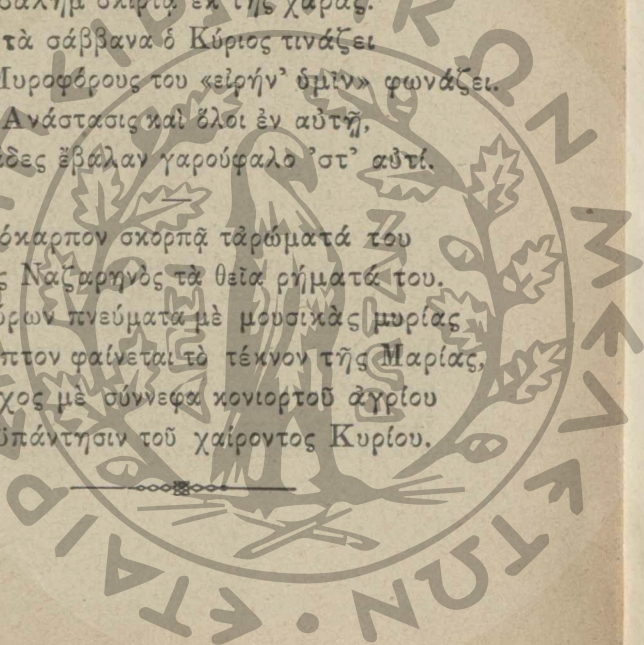
Χλευάζουν, σκώπτουν και γελοῦνοί παιδες των 'Εβραίων
τόν αγαθόν διδάσκαλον, τόν πρῶτον Ναζωραϊον.
Του 'Ιορδάνου έξαφνα θολόνονται τα ρεϊθρα,
σειούν βαρύβρομοι βρονται των ούρανών τόν θόλον,
και σακκουλίσιο δίδεται γιαοῦρτι και μυζήθρα
'στόν κύριον Πρωθυπουργόν εκ μέρους των βουκόλων.

Ό Σίμων αῖρει τόν σταυρόν επ' ὤμων ἄρον ἄρον
κι' εκ θεμελίων σειόνται οι θρόνοι των Καισάρων.
Παντοῦ τó πνεῦμα χύνεται αγάπης διαπύρου,
ή φύσις πᾶσαν αἰσθησιν μαγεύει και μεθᾶ,
ἀλλὰ και τόν Μεθόδιον παρατηρῶ της Σύρου
ιστάμενον ακίνητον επί του Γολγοθα.

'Ακούω την 'Ανάστασιν ο κόσμος νά ὕμνῃ,
ό 'Αγγελος εκύλισε του μνήματος την πέτραν,
και φέρονται πρὸς την σφαγήν οι ἄκακοι ἄμνοι
και χρυσοπτέρυξ ἔρχεται ο ἔρως με φαρέτραν.
Κι' εν μέσῳ διαχύσεων αγάπης και λατρείας
φιλοῦνται οι εξάδελφοι με τας ὑπηρετρίας.

Ό 'Ησαΐας δέν θρηνεῖ τοσαύτας συμφοράς,
ή νέα 'Ιερουσαλήμ σκιρτά εκ της χαρᾶς.
Του 'Ιωσήφ τα σάββανα ο Κύριος τινάζει
και εις τας Μυροφόρους του «εἰρήν' ὀρίν» φωνάζει.
Δι' όλους ή 'Ανάστασις και ὅλοι εν αὐτῇ,
και οι βρακάδες ἔβαλαν γαρούφαλο 'στ' αὐτή.

Τό ἔαρ μυρίοκαρπον σκορπᾶ τάρωμάτα του
και ο γλυκὺς Ναζαρηνός τα θεία ρήματά του.
Φυσούν ζεφύρων πνεύματα με μουσικὰς μυρίας
και ἀπαστράπτουν φαίνεται τó τέκνον της Μαρίας,
κι' ο Δήμαρχος με σύννεφα κονιορτοῦ ἀγρίου
πετᾶ εις προῦπάντησιν του χαίροντος Κυρίου.

κατόπιν δὲ μονάχος μου ἐκείνους νὰ σκουπίσω
 μὲ τοὺς μακροὺς βοστρύχους μου καὶ ἀπ' ἐμπρὸς κι' ὀπίσω.
 Δεχθῆτε 'στὸν Νυμφῶνα σας μὲ τοὺς λοιποὺς κι' ἐμένα,
 καὶ ἂν δὲν ἔχω ἔνδυμα, σεῖς δώσετέ μου ἓνα.
 Ἄν κατετρίβῃ ἐντελῶς ὁ ρυπαρὸς μου τρίβων,
 ἀλλ' ὁ Τρικούπης τοὺς πιστοὺς δὲν παύει ἀνταμείδων,
 καὶ ἁμαρτίας συγχωρεῖ πολλὰς τε καὶ μεγάλας,
 κι' ἐμὲ καὶ ὅλους δέχεται μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλῆς συγκινημένος σκύβει,
 μὲ μῦρα δὲ τοῦ ἀρχηγοῦ τοὺς πόδας καταλείδει,
 κι' ἓνα πρὸς ἓνα τοῦ φιλεῖ τὰ δάκτυλά του ὅλα,
 ἐνῷ ἐκεῖνος κάθεται μὲ τὰ 'ψηλὰ φωκόλα.)

Φ.—'Εσεῖς καὶ μόνος σῶζετε τὴν δύσμοιρον πατρίδα,
 καὶ ὅστις 'στὴν ἀντίθετον προσέρχεται μερίδα
 κι' ἀφίνει τὸν Νυμφῶνα σας τὸν χρυσοστολισμένον
 εἶναι πολὺ μωρότερος τῶν δώδεκα παρθένων,
 κι' ἀπὸ τὴν πείνα φαίνεται ἀδύνατος σὰν τσίρος,
 ἐνῷ οἱ φίλοι γίνονται ἱππόται τοῦ Σωτήρος.
 Καὶ τίς δὲν τρέχει πρὸς ὑμᾶς, Τρικούπη παντογνώστα,
 ἀφ' οὗ κι' ὁ τύπος 'στὸ ἐξῆς δὲν θὰ πληρῶνῃ πύστα,
 κι' ἐγλύτωσαν τὰ ἔξοδα πτωχοὶ καλαμαράδες
 καὶ τώρα εἶναι πιθανὸν νὰ κάμουν καὶ παράδες;

(Τοῦ πλύνει τὰ ποδάρια του καὶ ἄλλη μιὰ φορὰ
 καὶ χύνονται 'στὴν αἶθουσαν πολύτιμα νερά.)

Φ.—Τὸ φίλημά σας ἔρχεται κι' ὁ Φασουλῆς νὰ πάρῃ,
 χωρὶς νὰ 'πῆτε πρὸς αὐτὸν «'Ιούδα, ἐφ' ᾧ πάρει;»
 Οἱ πάντες σπεύδουν πρὸς ὑμᾶς, ποιμένες, τσελιγκάδες,
 καὶ κτηματίαι κι' ἔμποροι καθὼς καὶ σαπουνάδες,
 καὶ σωματεῖα πάμπολλα καὶ συντεχνίαι τόσαι,
 καὶ ὅλοι τρέχουν ἐν σπουδῇ, πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
 καὶ σεῖς πρὸς πάντας φέρεσθε τὰ μάλα εὐγενῶς
 κι' ἀκούετε παράπονα κι' αἰτήσεις καθενός.
 Σὰς ἐπισκέφθη κατ' αὐτὰς κι' ὁ μέγας Δοῦξ ὁ Παῦλος,
 καὶ τώρα ἔρχεται πρὸς σᾶς ὁ Φασουλῆς ὁ φαῦλος
 Χριστὸς ἀνέστη νὰ σᾶς 'πῇ καὶ χαίρων νὰ δακρύσῃ
 καὶ τὸ βαμμένο του αὐγὸ μαζὶ σας νὰ τοσυγκρίσῃ.
 Χριστὸς ἀνέστη, Πρόεδρε... μακρὰν ὁ κάθε πόνος,
 ἄς κλαίῃ κι' ἄς ὀδύρεται ὁ Δεληγιάννης μόνος...
 μονάχ' αὐτὸς ποτίζεται μὲ ὄξος καὶ χολήν
 καὶ στέφανον ἐξ ἀκανθῶν φορεῖ 'στὴν κεφαλὴν,
 κι' Ἡλὶ λαμὰ σαδραχθαὶ ἐν θλίψει σκούζει τόση,
 ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔρχεται Ἡλίας νὰ τὸν σώσῃ.
 Περιπτυχθῶμεν, κύριε Πρωθυπουργέ, ἀλλήλους,
 καὶ βάλτε τὸ περίσσευμα ἐπάνω εἰς καμήλους,
 κι' ἐγὼ νὰ κάθωμαι σὲ μιᾶς καμήλας τὴν καμποῦρα
 κι' ἐκ τῆς χαρᾶς μου κάποτε νὰ ρίχνω μιὰ κουμποῦρα.
 Χριστὸς ἀνέστη, Πρόεδρε... χαρμόσυνος ἡμέρα...
 ἄς πέσουν τόσαις κουμπουριάς ἀπάνω 'στὸν ἄερα

ἔσαι 'στὸ μέλλον θὰ στρωθοῦν γραμμαὶ σιδηροδρόμων
 καὶ ὅσα νέα δάνεια θὰ γίνουν διὰ νόμων.
 Χριστὸς ἀνέστη, Πρόεδρε, ἀληθινὴ Μεσσία...
 ὁ μόσχος εἶναι ἄφθονος κι' ἡ τράπεζα πλουσία.
 Ἄς πιῶμε, ἄς μεθύσωμε, ἄς γίνωμε σταφιδα,
 κι' ἄς τριβεται ὁ Θόδωρος μὲ μία κεραμίδα.

(Εἶπε αὐτὰ ὁ Φασουλῆς καὶ τὸν φιλεῖ 'στὸ στόμα,
 ἀλείβει δὲ μ' ἀλάδαστρον καὶ ὅλον τοῦ τὸ σῶμα,
 καὶ ρίχνει μία πιστολιά ἐπὶ τῇ Ἀναστάσει
 καὶ ὁ Τρικούπης τὸν κυττᾷ καὶ μένει ἐν ἐκστάσει.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Τὸ φυλλάδιον τὸ ἔκτον τοῦ Ἐγκυκλοπαιδικοῦ
 ἐξεδόθη φιλοκάλως μὲ εἰκόνας τυπωμένον,
 τοῦ τοιοῦτου δὲ χρησίμου καὶ μεγάλου λεξικοῦ
 ἀπαραίτητος ἡ χρῆσις εἰς τὸν κάθε σπουδασμένον.
 Ἀναγνώσατε τὸ ἄρθρον τὸ περὶ τῶν Ἀθηνῶν,
 ὅπερ συνιστᾷ εἰς ὅλους ὡς σπουδαῖον καὶ τερπνόν.

Ἐξεδόθη τρίτον τεύχος Ἱστορίας Ἀθηναίων
 περιέχον σὺν τοῖς ἄλλοις τὸν Φραγκίσκον Μοροζίνη,
 καὶ θερμῶς τὸ συνιστῶμεν ὡς ἐντρυφήματα τῶν νέων
 νὰ ἰδοῦν τοῦ Παρθενῶνος τὴν καταστροφὴν ἐκείνην.
 Περισπούδαστον τὸ ἔργον καὶ τὰ μάλιστα καλόν,
 μετὰ τέχνης γεγραμμένον πρὸς ἀνάγνωσιν πολλῶν.

Τοῦ Ἀλεξάνδρου Πάλλη γὰρ τὰ παιδῶν τραγούδια
 μ' ἀφέλειαν γραμμένα 'στὴν γλῶσσαν τοῦ Ψυχάρη
 μικρὰ μικρὰ κι' ἄθφα σὰν ὡμορφα λουλούδια
 δεμένα σὲ μπουκέτο μὲ γούστο καὶ μὲ χάρι.

Ἐκεῖ ἀντίκρυ 'στὴν Βουλὴν 'στοῦ Κόκοτα πλησίον
 λοκάντα τώρα ἤνοιξε σπανίων φαγητῶν,
 ὅπου 'μποροῦν νὰ συγκριθοῦν πρὸς τὰ τῶν Παρισίων...
 διδ' οἱ πάντες σπεύσατε πρὸς τὸν Ἀνκαθιτόν.

Μοσχάκης ὁ Νικόλαος, ὅπου καθεὶς τὸν ξέρει,
 τοῦ Διαδόχου γραμματεὺς ἐσχάτως διωρίσθη,
 ἐφ' ᾧ ἐκ μέσης κι' ὁ Ρωμηὸς μὲ ὅλους τὸν συγχαίρει,
 καθόσον ἡ ἀξία του κι' ἐδῶ ἀνεγνωρίσθη.
 Καὶ τώρα ἐποῦ κύριος θὰ εἶναι τῆς Αὐλῆς
 καὶ Αὐλικοὺς θεράποντας θὰ ἔχῃ καὶ τιμάς,
 θερμότατα παρακαλεῖ κι' αὐτὸν ὁ Φασουλῆς
 ὑπὸ τὴν προστασίαν του νὰ λάβῃ καὶ ἡμᾶς.

Τοῦ Φραγκοπούλου τοῦ γνωστοῦ ποιήσεως ἑθνικαί
 καὶ παρακρούσεως ἑξαλλοὶ καὶ πατριωτικαί.
 Κατὰ μικρὰ φυλλάδια πωλοῦνται εἰς τοὺς δρόμους
 καὶ ἀρκετοὺς, ὡς φαίνεται, θ' ἀποτελέσουν τόμους.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
 'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεῖται,
 μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — ὁρᾷ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι.

μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμή.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.